

[Finansministeren]

dretal, hvordan antallet af pladser i samarbejdsudvalget skal fastsættes, hvis det ikke skal ske ved aftale med de forhandlingsberettigede organisationer, eller hvordan valget nærmere skal foregå.

Efter det nugældende cirkulære består samarbejdsudvalget af mindst 3 og højst 7 repræsentanter for hver side, i særlige tilfælde 9. I de tilfælde, hvor der er 7 personalerepræsentanter, skal mindretallet altså udgøre mindst 14,3 pct., hvis der ikke skal være tale om overrepræsentation. Det bliver endnu mere grelt, hvis der skal ske en fordeling på faggrupper, som det er indeholdt i forslaget, eller hvis der kun er 3 repræsentanter i samarbejdsudvalget.

I bemærkningerne hævdes det, at der sker en udelukkelse af uorganiserede fra den øvrige interne udvalgsvirksomhed, fordi de ned sættes som underudvalg under samarbejdsudvalget. Hertil vil jeg gerne sige, at det nugældende cirkulære rummer mulighed for, at de uorganiserede kan få indflydelse. Af § 1, stk. 2, fremgår det, at der på alle trin i statens virksomheder og institutioner skal anvendes ledelsesformer, som indebærer den videst mulige delegation af ansvar og beføjelser til den enkelte medarbejder eller gruppe af medarbejdere. Af § 6 fremgår, at det påhviler samarbejdsudvalget at drage omsorg for, at samtlige medarbejdere løbende orienteres om udvalgets arbejde. Og endelig fremgår det af § 11, stk. 2, at de underudvalg, der kan ned sættes under samarbejdsudvalget, kan sammensættes af medlemmer fra samarbejdsudvalget eller suppleres med eller sammensættes af andre medarbejdere i institutionen.

Efter hvad der foreligger oplyst over for mig fra centralrådets sekretariat, findes der mange statslige arbejdspladser, hvor ikke-organiserede er medlemmer af underudvalg. Når det siges, at det nugældende samarbejdsudvalgscirkulære er i modstrid med princippet om, at staten ikke anerkender eksklusiv-aftaler, så vil jeg gerne sige, at det overhovedet ikke er det, der her er tale om.

I relation til sagen om de tre bibliotekarer ved universitetsbibliotekets 1. afdeling, som jo får en interessant beskrivelse i bemærkningerne til forslaget, kan jeg oplyse, at tillidsrepræsentanten for bibliotekarerne ved universitetsbibliotekets 1. afdeling i et brev til mig af 8. marts 1982 har udtalt for det første, at de uorganiserede ikke udgør et flertal, de

udgør 7 ud af 18. For det andet, at personalerepræsentanten aldrig har forsøgt at benytte samarbejdsudvalgscirkulæret til at holde de uorganiserede uden for enhver form for indflydelse, som der står, hvilket tillidsrepræsentanten hævder kan dokumenteres ved referaterne. Og for det tredje, at de uorganiserede er medlemmer af alle interne udvalg og nævn bortset fra samarbejdsudvalget, og at de uorganiserede rent faktisk er bedre repræsenteret end de organiserede.

Jeg har fra rigsbibliotekaren – det skal jeg sige for fuldstændighedens skyld – fået oplyst, at der i alt er 18 ansatte ved den pågældende afdeling, hvoraf 13 er tjenestemænd, og at der er flere interne udvalg, der ikke er nedsat under samarbejdsudvalget. Rigsbibliotekaren kan selvfølgelig ikke oplyse, hvor mange af de 18 der er organiserede, men det er oplyst ad anden vej.

Mens der som hovedregel ikke findes tillidsmandsaftaler på tjenestemandsområdet, er der dog enkelte undtagelser herfra, bl. a. tillidsmandsordningen for præster, som af mystiske grunde specielt trækkes frem i bemærkningerne til forslaget. Det forekommer mig lidt ejendommeligt, at lige netop denne aftale skal ophæves, idet man lige så godt kunne kræve, at alle øvrige tillidsmandsregler både på det private og på det offentlige arbejdsmarked skulle ophæves, for de indeholder alle bestemmelser om, at organisationen skal godkende valget af tillidsrepræsentant.

På baggrund af det, jeg her har fremført om samarbejdsreglernes historie, deres tilblivelse, sammenhængen med tillidsmandsreglerne og de øvrige indvendinger, der er imod forslaget, herunder organisationernes holdning til det, tror jeg ikke, at det kan komme som nogen overraskelse, at det er regeringens opfattelse, at forslaget bør afvises.

Otte Mørch (S):

Man kunne jo fristes til at kalde dette forslag for endnu et eksempel på hr. Bertel Haarders jagt på organisationerne og deres repræsentanter og specielt på lønmodtagerorganisationerne. Det er endnu et forsøg på at undergrave det velorganiserede samfund, vi trods alt endnu har, og som det fortsat er nødvendigt at have, hvis vi skal sikre en sund udvikling af samfundet.